Krav; andre Partier gaar det paa samme Maade. Højrepartiet har heller ikke den Repræsentation, det ifølge sit Stemmetal kunde gøre Krav paa. I Øjeblikket har det ærede Flertal en større Repræsentation, end det kan gøre Krav paa ifølge det Vælgertal, det repræsenterer, men al Ting gaar op og ned her i Verden, der kan komme Tider, hvor ogsaa det ærede Flertal er interesseret i, at Retfærdigheden sker Fyldest. Men i hvert Fald, enten Flertallet er interesseret i det eller ikke, Retfærdigheden skal ske Fyldest, den almindelige Valgret skal hævdes.

Altsaa, der er store Vanskeligheder ved den Vej, som Konseilspræsidenten og Flertallets Ordfører vise, og den bidrager i alt Fald til et, nemlig til at skyde Tiden ud. Men saa er der en anden Vanskelighed. Vi faa jo ingen Grundlovsforandring uden Rigsdagens Opløsning, altsaa bl. a. Landstingets Opløsning. Men enhver ved jo, hvilke Vanskeligheder der der rejser sig. Ikke i og for sig efter min Mening, jeg er ganske klar over, hvorledes det vil gaa til. Den højtærede Justitsminister er jo ogsaa klar derover, da han i en bekendt Tale for nogle Aar siden udtalte sig for de kongevalgtes Opløsning; men enhver ved jo, at det er et af de store Stridsspørgsmaal i dansk Politik, og at der vil rejse sig en Kamp om dette Spørgsmaal i hvert Fald oppe i Landstinget, og dette Spørgsmaal vil blive bragt i Forgrunden, saa snart vi skride til at tale om at forberede en Grundlovsforandring. Der vil komme Kamp, maaske stor Kamp, og hvorledes end denne Kamp ender — jeg haaber naturligvis, den maa ende med Sejr for Venstres gamle Standpunkt, J. A. Hansens og den nuværende Justitsministers Standpunkt —, saa gaar Tiden, og der vil let rejse sig ny Vanskeligheder. Jeg vil i denne Forbindelse spørge den højtærede Konseilspræsident — og da gerne udbede mig et klart og bestemt Svar —, om den nuværende Regering, der har ham til Chef, har overvejet og dannet sig en bestemt Mening om dette Spørgsmaal. Hvorledes stiller den nuværende Regering sig til Spørgsmaalet om de kongevalgtes Opløsning? Thi hvis den nuværende Regering ikke har dannet sig nogen bestemt Mening derom, ikke har sit Standpunkt i Orden og sit Program færdigt, er al Tale om en Grundlovsforandring en Tale ud i det blaa, en Tale hen i Vejret, i alt Fald ikke en Tale, som Befolkningen, ikke alene den Del af Befolkningen, der er særlig interesseret i en retfærdig Valgkredsordning, men ogsaa den Befolkning, der er interesseret i den almindelige Valgrets Hævdelse, vil bryde sig om eller kan slaa sig til Ro med. Hvis den højtærede Konseilspræsident nu i sin Replik til mig vil svare, at Sagen er i Orden, saa at den nuværende Regering i sin Helhed med Konseilspræsidenten i Spidsen staar paa det Standpunkt, som den højtærede Justitsminister gjorde gældende i Pinsen 1902 i sin Tale i Klosterskoven ved Borup, indrømmer jeg een Ting, nemlig, at saa har den nuværende Regering noget mere Ret til at tale om en Grundlovsændring og foreslaa denne Vej, men saa er der alligevel saa store Vanskeligheder tilbage, og Tiden kan let drages ud, at jeg maa fraraade at gaa denne Vej. Men hvis Konseilspræsidenten ikke under denne Forhandling kan eller vil give klar Besked om dette Kapitalspørgsmaal, maa jeg hævde, at saa er al Tale om en Grundlovsforandring en Tale ud i det blaa, det er i Virkeligheden en Anvisning paa Fremtiden, en Fremtidsveksel paa lang Sigt, maaske endog uindløselig af selve denne Regering.

Ærede Medlemmer maa huske paa, at hvert Valg, der gaar, er en Uretfærdighed og en stor Uretfærdighed mod de Anskuelser, som f. Eks. det Parti, jeg tilhører, repræsenterer, ogsaa mod Anskuelser, som repræsenteres af andre Partier, mod visse Interesser, mod visse Befolkningskredse. Hvert eneste Valg er, som det f. Eks. hedder i Byerhvervenes Adresse, og som det er blevet sagt mange Gange, en grov Krænkelse af disse Interesser, disse Anskuelser. Kan det da forsvares at blive ved, og er det ikke nu paa Tide at holde op? Det nuværende Flertal bebrejdede i 1894 stærkt de moderate, at de ikke gjorde et af to: enten opfyldte Grundloven eller forandrede den. Der er gaaet en halv Snes Aar siden, vi leve stadig paa denne midlertidige Valgkredslov. Ordet „midlertidig“ bliver ved at staa i dens Overskrift. Det blev sagt den Gang, at det var en Usandhed, det er fremdeles en Usandhed, og det bliver for hvert Aar, for hvert Folketingsvalg en større og større Usandhed. Kunne vi forsvare det? Men først og fremmest — dermed vil jeg slutte, som jeg begyndte — hviler den nuværende Regering paa en Usandhed. Den kaldes en Flertalsregering, den er en Mindretalsregering. Usandheden bliver grovere for hvert Aar, der gaar, og derfor kan den nuværende Regering, det nuværende parlamentariske System, selve Parlamentarismen, selve den almindelige Valgrets Livsprincip